

искаше да отмъсти за дъщеріѣ си. Недѣй, недѣй, извика татаринѣтъ, сама та смърть ще бѣде много сладка за тойзи злодѣецъ.

— Е, Любынскый! повика скаредныйтъ убійца, като бѣше ся взрѣлъ въ жъртвѣтъ си и ѣ гледаше съсь звѣрскѣ радость, ты, който толкозь бързаше да ся съединишь съ Лодоискѣ, защо не вървишь подирѣ ѣ сега? Хайде върви, доброчестый съпернико на любовѣтъ ми, иди въ гробѣтъ да намѣришь любовницѣтъ си. Сега нека приготвятъ осѣжданіето ми, което ще ми ся види сладостно; мѣкытѣ въ които тя тикнувамъ сѣ исто така жестоки, както и моитѣ, и по-трайны отъ тѣхъ. . . . . Дурлинскый не можѣ да каже нѣщо повече, защото татаритѣ го дрѣпихѣхъ и го завлѣкохъ та го пѣхихѣхъ въ горящитѣ още развалины.

Ахъ, каква бѣше тая нѣщъ за мене, драгый ми Велмоне, каквы разны грыжи, каквы противоположны чувства мя смущавахъ прѣзь всицкото разстояніе отъ вечерь-тѣ да разсъмнуваніе! Колко пѣтя страхъ и надежда, тѣга и радость едно слѣдъ друго мя обземахъ. Когато слѣдъ толкозь бѣды и прѣмеждія и толкозь тегла и беспокойствія бѣхъ сполучилъ вече да зема Лодоискѣ отъ бащѣ и, сладостна надежда бѣше мя очаровала че ще бѣде моя, но ето едно чудовище ѣ убиваше прѣдъ очитѣ ми! Този бѣше най жестокийтъ часъ въ животѣтъ ми. . . . . Держай обаче, друже мой, защото тѣй внезапно исчезнѣлата ми доброчестина ще ся появи пакъ слѣдъ